

РЕШЕНИЕ

№ 15517

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **240** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на „ЦАРЕВЕЦ 56“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от С. Х. Т., подадена чрез адв. К. П., срещу Решение № 4281/27.11.2025 г., постановено по АНД № 4907/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 810796-Ф799701/28.01.2025 г., издадено от началник на отдел „Оперативни дейности“ – С. при Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление (ЦУ) на Националната агенция за приходите (НАП). С наказателното постановление на дружеството-жалбоподател, на основание чл. 278б, ал. 3 ДОПК, е наложена имуществена санкция в размер на 42 300,00 лева за нарушение на чл. 127и, ал. 3 ДОПК.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Касаторът поддържа, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП са допуснати нарушения на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, изразяващи се в липса на посочване на дата и място на извършване на нарушението в акта, като тези реквизити са въведени едва в наказателното постановление. Поддържа още, че е налице неяснота относно мястото на извършване на нарушението, доколкото превозът е осъществен по маршрут от [населено място] до [населено място], а в НП е прието, че нарушението е извършено в [населено място], без това да е надлежно обосновано. Навеждат се и

доводи, че нарушената правна норма е бланкетна и наказващият орган не е посочил приложимия подзаконен нормативен акт – Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на Република България, което според касатора е ограничило правото му на защита. Прави искане решението да бъде отменено като неправилно. Претендира направените разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът - началникът на отдел „Оперативни дейности“ – С. при Главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, оспорва жалбата и поддържа становище за правилност на въззивното решение. Излага съображения, че при съставянето на акта и издаването на НП са спазени всички процесуални изисквания, актовете са издадени от компетентни органи и в законоустановените срокове, а нарушението е правилно установено и квалифицирано. Сочи, че датата и мястото на нарушението са ясно определени в НП, като мястото на извършване е свързано с мястото, където е следвало да се изпълни задължението за подаване на декларацията, а именно към ЦУ на НАП със седалище в [населено място]. Поддържа още, че липсата на изрично позоваване на Наредба № Н-5 не представлява съществено нарушение, тъй като релевантната правна уредба е възпроизведена по съдържание и е достатъчно ясно посочена. Оспорва и приложението на чл. 28 ЗАНН, като се поддържа, че нарушението не е маловажно с оглед характера на защитените обществени отношения и стойността на стоката.

Прави искане съдът да остави в сила обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. Й..

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, становищата на страните и провери обжалваното съдебно решение с оглед на правомощията си по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел от фактическа страна, следното:

Търговско дружество „Царевец 56“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място], се занимава с внос и търговия на сухо мляко.

На 17.07.2024 г. от склад на дружеството, находящ се в [населено място], е натоварено количество сухо мляко в размер на 21 150 кг, предназначено за получателя „Минчеви“ ЕООД със седалище в [населено място]. Превозът на стоката е извършен на същата дата от транспортно дружество „Изитранс 13“ ЕООД с товарно моторно превозно средство и ремарке, за което е бил издаден пътен лист за маршрута от [населено място] до [населено място].

За доставката на стоката „Царевец 56“ ЕООД е издало фактура № [ЕГН] от 29.07.2024 г., с която е документирана продажбата на сухо мляко в посоченото количество и стойност. Във фактурата е посочена дата на данъчно събитие, съвпадаща с датата на издаването ѝ.

Във връзка с извършените превози на стоки, през месец август 2024 г. органи по приходите при НАП са извършили проверка на транспортното дружество „Изитранс 13“ ЕООД, при която са установени несъответствия в декларираните от него доставки. За резултатите от проверката е съставен протокол от 23.08.2024 г., към който са приложени товарителници и фактури за

извършен транспорт.

Въз основа на събраните данни е извършена и насрещна проверка на получателя „Минчеви“ ЕООД, при която е установено, че за 17.07.2024 г. е подаден УНП единствено за доставка на мляко и сметана, неконцентрирани, без добавка на захар или други подсладители, с код 04012099, с тегло 3451,53 кг и стойност 2948,88 лева.

На 07.10.2024 г. на „Царевец 56“ ЕООД е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения относно извършените доставки на сухо мляко и свързаните с тях превози. В отговор дружеството е представило изисканите документи, включително фактура № [ЕГН]/29.07.2024 г., както и писмени обяснения от управителя, в които е посочено, че превозът е извършен на 17.07.2024 г. от [населено място] до [населено място], като за същия не е подадена декларация поради незнание на настъпила промяна в нормативната уредба.

На 08.11.2024 г. служител на НАП е извършил проверка в информационната система на приходната администрация, при която е установено, че за процесния превоз на сухо мляко не са подадени предварително данни и не е генериран уникален номер на превоза.

С оглед на така установеното, на 28.11.2024 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение № F799701 от длъжностно лице при ЦУ на НАП в присъствието на упълномощен представител на дружеството, като в акта е прието, че „Царевец 56“ ЕООД е нарушило разпоредбата на чл. 127и, ал. 3 ДОПК, изразяваща се в неподаване на предварителна информация за превоз на стока с висок фискален риск.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН дружеството е депозирало писмено възражение срещу акта, в което е изложило доводи относно характера на нарушението и е направило искане за приложението на чл. 28 ЗАНН.

Въз основа на съставения акт, на 28.01.2025 г. началникът на отдел „Оперативни дейности“ – С. при ГД „Фискален контрол“ е издал Наказателно постановление № 810796-F799701, с което на „Царевец 56“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 42 300,00 лева за нарушение на чл. 127и, ал. 3 ДОПК.

Въз основа на така установените факти първоинстанционният съд е приел, че административнонаказателното производство е проведено при спазване на процесуалните изисквания, като актът и НП са издадени от компетентни органи и в предвидените от закона срокове. Приел е, че нарушението е установено към момента на извършената на 08.11.2024 г. проверка в информационната система на НАП, когато е констатирана липсата на подадени предварително данни за процесния превоз, поради което съставянето на акта е извършено в рамките на преклузивния срок по чл. 34 ЗАНН. Наред с това съдът е приел, че описанието на нарушението в акта и в НП е достатъчно конкретно и съдържа всички съществени фактически елементи, позволяващи индивидуализиране на деянието, като е направил извод, че дружеството в качеството си на доставчик на стока с висок фискален риск не е изпълнило задължението си за предварително деклариране на данни за превоза, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Решението е правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя изцяло фактическите изводи на въззивния съд. Същите са основани на събраните по делото доказателства, обсъдени в тяхната съвкупност и взаимна връзка. Не се спори между страните относно обстоятелството, че на 17.07.2024 г. е осъществен превоз на сухо мляко в количество 21 150 кг от склад на дружеството в [населено място] до получателя „Минчеви“ ЕООД в [населено място], както и че за този превоз не са били предварително декларирани данни и не е бил издаден УНП. Не се спори и че стоката попада в списъка на стоките с висок фискален риск.

Неоснователни са доводите на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП. Действително в акта не са били изрично посочени датата и мястото на извършване на нарушението, но този порок не е от категорията на съществените, когато е преодолян при издаването на НП по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН и когато правото на защита на наказаното лице не е накърнено. В случая в наказателното постановление ясно са посочени както датата на нарушението – 17.07.2024 г., така и мястото на извършването му – [населено място], като е описано и конкретното неизпълнено задължение. Нарушението е довършено с неподаването на изискуемите данни преди започване на натоварването на 17.07.2024 г., поради което именно тази дата правилно е възприета като дата на извършването му. При това положение дружеството е било в състояние да разбере за какво нарушение е санкционирано и да организира адекватна защитата си, каквато реално е осъществило както в административната, така и в съдебната фаза.

Неоснователно е и възражението за неяснота относно мястото на извършване на нарушението. В случая се касае за административно нарушение, осъществено чрез бездействие – неизпълнение на задължение за предварително деклариране на данни за всеки отделен превоз на стока с висок фискален риск преди започване на натоварването на транспортното средство. При нарушения, извършени чрез бездействие, мястото на извършване се определя с оглед мястото, където е следвало да бъде изпълнено дължимото действие. Предварителното деклариране се извършва по електронен път до Националната агенция за приходите, поради което правилно наказващият орган и първоинстанционният съд са приели, че мястото на извършване на нарушението е [населено място], където е седалището на ЦУ на НАП. Обстоятелството, че фактическото натоварване е извършено в [населено място], а разтоварването – в [населено място], не води до различен извод, тъй като вмененото нарушение не се изразява в самото транспортиране, а в неподаване на изискуемата по закон предварителна информация.

Неоснователни са и доводите, че липсата на изрично позоваване на Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г. представлява съществено процесуално нарушение. Действително разпоредбата на чл. 127и, ал. 3 ДОПК е бланкетна в смисъл, че редът и начинът за деклариране са уредени в подзаконов нормативен акт. В конкретния случай обаче в акта и в НП е описано в достатъчна степен съдържанието на неизпълненото задължение – предварително деклариране на данни за всеки отделен превоз преди започване на натоварването на транспортното средство. Следователно фактическото обвинение е формулирано ясно, разбираемо и конкретно, а между словесното описание на нарушението и дадената му правна квалификация не е налице несъответствие, което да е довело до ограничаване на правото на защита. Описанието на нарушението възпроизвежда по съдържание дължимото поведение, уредено в приложимата подзаконова уредба, поради което липсата на изричното и цифрово посочване не е довела до неяснота в обвинението. Самият касатор е разбрал естеството на вмененото нарушение и е противопоставил защита именно по този състав, поради което не може да се приеме, че е бил поставен в неведение относно правната рамка на обвинението.

Правилен е и изводът на първоинстанционния съд, че нарушението е установено в срок и актът е съставен при спазване на чл. 34 ЗАНН. Данните по делото сочат, че преди 08.11.2024 г. органите по приходите са разполагали с информация относно извършен превоз, но едва след извършената на тази дата проверка в информационната система на НАП е било установено по несъмнен начин, че за конкретния превоз на сухо мляко не е подадена предварителна декларация и не е издаден УНП. Именно от този момент нарушението и неговият извършител са били установени по смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН, поради което съставеният на 28.11.2024 г. АУАН е в рамките на тримесечния срок.

По съществуването на спора въззивният съд правилно е приел, че е осъществен съставът на административното нарушение по чл. 127и, ал. 3 ДОПК. Съгласно тази разпоредба при превоз на стока с висок фискален риск, който започва и завършва на територията на страната, доставчикът или продавачът на стоката предварително декларира данни за всеки отделен превоз на стока преди започване на натоварването на транспортното средство, а получателят или купувачът потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване. В случая безспорно е установено, че дружеството в качеството си на доставчик на сухо мляко – стока с висок фискален риск, не е изпълнило задължението си да декларира предварително данни за процесния превоз преди започване на натоварването на транспортното средство. Това задължение е елемент от въведения от законодателя механизъм за фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, насочен към предотвратяване укриването на данъчни задължения и данъчни измами, поради което неизпълнението му представлява формално нарушение, за съставомерността на което не е необходимо настъпването на вредоносен резултат. Задължението по чл. 127и, ал. 3 ДОПК е предварително и следва да бъде изпълнено преди започване на натоварването, поради което при неизпълнението му нарушението е осъществено именно към този момент.

Неоснователно е и възражението за приложение на чл. 28 ЗАНН. Преценката за маловажност се извършва въз основа на конкретните обстоятелства по делото и степента на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. В случая предмет на нарушението е значително количество стока с висок фискален риск на значителна стойност, а нарушеното задължение засяга пряко режима на фискален контрол, който има съществено значение за защитата на особено важни обществени отношения, свързани с правилното установяване и събиране на публични вземания. Самото обстоятелство, че не са установени вредни последици за фиска, не е достатъчно, за да обоснове по-ниска степен на обществена опасност, тъй като нарушението е формално и законодателят е преценил самото неизпълнение на това задължение като административно нарушение със самостоятелна санкционна значимост. По делото не се установяват и такива многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обуславят квалифицирането на случая като маловажен.

С оглед на изложеното касационната инстанция приема, че въззивното решение е правилно. Софийският районен съд е обсъдил релевантните доводи на страните, установил е правилно фактическата обстановка и е приложил правилно закона. Не се установяват сочените в касационната жалба пороци, които да обосновават неговата отмяна. Ето защо обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане, на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура се намира административнонаказващият орган, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4281/27.11.2025 г., постановено по НАХД № 4907/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав.

ОСЪЖДА „ЦАРЕВЕЦ 56“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено

място], [улица], да заплати на Националната агенция за приходите, [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента).

Решението е окончателно.

Л:

ПРЕДСЕДАТЕ

ЧЛЕНОВЕ: